

**ỦY BAN NHÂN DÂN HUYỆN THANH TRÌ
TRƯỜNG THCS THANH LIỆT**

BÀI DỰ THI

**VIẾT VỀ NHỮNG TÂM GƯƠNG “DIỄN HÌNH TIÊN TIẾN-
NGƯỜI TỐT, VIỆC TỐT” NGÀNH GIÁO DỤC – ĐÀO TẠO
HUYỆN THANH TRÌ**

Người dự thi: **PHAN HÀ HẠNH CHI - LỚP 9C2**

Địa chỉ: **Trường THCS Thanh Liệt – Huyện Thanh Trì - Hà Nội**

Điện thoại: **0915127058**

Hà Nội, năm 2023

BÀI DỰ THI CUỘC THI VIẾT VỀ TẤM GƯƠNG ĐIỂN HÌNH TIẾN TIẾN, NGƯỜI TỐT VIỆC TỐT 2023

Jean Jacques Rousseau – một nhà triết học người Thụy Sĩ đã từng nói: “Khi một người chết đi, anh ta nắm trong tay những gù mình đã cho đi khi còn sống”. Quả là vậy, thứ sau cùng của con người khi về với đất mẹ chính là những giá trị mà họ đã đóng góp cho người, cho đời. Vật chất chỉ là tạm thời nhưng lòng tốt và sự cho đi thì vĩnh viễn bất tử. Trên thế gian này, có rất nhiều người tốt làm việc thiện mà không cầu vinh hoa, danh lợi, tên tuổi của họ không được vinh danh sách báo, không được truyền thông đưa tin nhưng lại khắc sâu trong tim của những người được nhận. Đối với bản thân tôi, tấm gương sáng hướng tôi đến những việc tích cực đó chính là người mẹ cũng như là người thầy thứ hai của tôi Hà Thị Hồng Hạnh.

Có một câu nói mà mẹ tôi rất thích và luôn dùng nó để khuyên răn tôi: “Tình yêu lớn lên nhờ sự cho đi. Sự yêu thương mà chúng ta cho đi là sự yêu thương duy nhất mà chúng ta giữ được”. Đây là kim chỉ nam của mẹ, là thứ không thể thay đổi dấu cho hoàn cảnh có ra sao và cũng ở đó tôi thấy được tấm lòng nhân

hậu, hy sinh đáng quý, đáng trân trọng của một người phụ nữ tần tảo. Mẹ tôi là một con người của công việc, thời gian mà mẹ có thể dành cho gia đình là những ngày tối muộn thế nhưng trong cả hai chị em chúng tôi lại luôn nhận được đủ tình yêu thương từ vòng tay ấm áp của mẹ. Tôi lớn lên sau lưng mẹ, nôi gót theo mẹ đi những con đường mẹ đi vì thế tôi biết được mẹ không hoàn toàn chỉ dành thời gian cho công việc, gia đình mà còn sử dụng những khi rảnh rỗi hiếm hoi đi làm việc thiện nguyện. Trên đôi vai nhỏ gầy ấy, mẹ gồng gánh biết bao nhiêu việc, cơm áo gạo tiền, chắt vật mưu sinh ấy thế nhưng mẹ vẫn dành riêng ra khoảng nhỏ ấm áp trong tim cho những con người xa lạ khó khăn hơn mình. Mẹ dắt tay tôi, cho tôi đi xem từng đứa trẻ từ lớn đến bé khoa nhi, bệnh viện K- Hà Nội đang quằn quại vì bệnh tật nhưng kiên cường đấu tranh chống chọi mong cầu sự sống. Tôi và mẹ đã cắt xuống mái tóc dài nuôi bao năm mà chẳng nuôi tiếc hay chán chừ. Mái tóc ấy được mẹ tôi xử lý tỉ mỉ gửi đi nhằm tạo nên những bộ tóc giả cho những bé gái ung thư không còn tóc sau những ngày dai dẳng phải thực hiện hóa trị. Tết đến, xuân về, khi người người, nhà nhà đoàn viên vui mừng tụ họp bên người thân, bạn bè thì vẫn có bóng lưng của mẹ in trên hành lang của những khu bệnh viện. Mẹ chuẩn bị quà, lì xì rồi đưa đến tay các em nhỏ, bày tỏ và chia sẻ những đau thương với người nhà bệnh nhân. Tháng 10 năm 2022, cùng với những người bạn của mình, mẹ đã xây dựng một quỹ từ thiện nhỏ hơn năm mươi triệu hỗ trợ cho những em học sinh trường tiểu học Thanh Hà, Phú Thọ - ngôi trường cũ của mẹ, có hoàn cảnh khó khăn. Vì là lần đầu tiên tổ chức và vì số tiền cũng không nhỏ, mẹ phải tăng ca suốt đêm để lên kế hoạch cho đoàn từ thiện. Nhiều đêm liền mẹ ngồi trước bàn máy tính sáng đèn, khuôn mặt hơi mệt mỏi vì thiếu ngủ. Nhưng ánh trong đó là niềm vui sướng, là sự hạnh phúc khi được giúp cho đời, giúp cho người. Những cái tên, hoàn cảnh của từng em nhỏ được mẹ ghi chú kĩ càng. Để làm được vậy, mẹ đã phải đi hỏi thăm những người hàng xóm, cô hiệu trưởng trường. Ngày từ thiện, tôi đứng sau cánh gà thấy mẹ chạy đôn đáo chuẩn bị. Nào là xếp quà, nào là xếp vị trí các em lên nhận quà, rồi mẹ cùng với các nhà từ thiện khác bàn luận về sự phát triển của thị xã nhỏ này. Mẹ ước mơ, rằng ngôi làng này ai cũng được đi học, ngôi nhà ai cũng sáng đèn, trẻ em sẽ chẳng phải vì nhà thiếu thốn mà bỏ học đi làm chui nữa. Mẹ muốn nói nghiệp ông, mẹ luông ngưỡng mộ người cha đã đem đèn điện về làng, mẹ sẽ thay người cha vừa mới mất không lâu của mình phát triển nơi nông thôn nghèo nàn. Đó là món quà của mẹ, của người con đi phương xa muốn phát triển quê nhà. Sự cho đi của mẹ không phải là một hành động bộc trực hay chỉ “thi thoảng làm” để lấy cái danh sáo rỗng. Đó là một thói quen đã được hình từ rất lâu ghim chặt vào trong tuỷ. Mỗi buổi chiều thứ bảy cuối tháng, bạn có lẽ sẽ thấy mẹ tôi đang nấu ăn từ thiện ở cô nhi viện, sẽ thấy mẹ tôi đi thăm người bạn dân tộc một mình nuôi hai đứa con không cùng huyết

thống suýt bị chôn sống, sẽ thấy mẹ cầm cái kẹp và túi rác đi khắp nơi thu nhặt rác. Đôi khi, việc tốt không chỉ là những việc lớn lao, đôi khi việc tốt chỉ là những gì khiến người khác hạnh phúc, khiến ta thành thoi.

Mẹ chính là hình mẫu lý tưởng của tôi về một người phụ nữ thời đại mới, đầy độc lập, đầy nhân ái, thông minh và kiên cường. Mẹ không chỉ gieo cho một mình tôi hạt giống đạo đức mà còn gieo trong con tim rất nhiều người ý chí, niềm tin để tiến về phía trước. Tôi tin tưởng, một xã hội nhiều người giống như mẹ, mang trái tim ấm áp thiện lương thì xã hội này sẽ như một vườn hoa nở rộ, đẹp đẽ và thơm ngát. Hệt như Charlie Chaplin nói:

“Chúng ta ai cũng muốn giúp người khác. Con người là thế. Chúng ta muốn sống bên hạnh phúc của nhau chứ không phải sự khổ sở của nhau.”